

Verslag van de Braziliëgroep 2009

Op 18 juli 2009 vertrokken 13 vrijwilligers voor 23 dagen naar Brazilië om daar werkzaamheden te verrichten voor Stichting REMER / Help mij leven. REMER helpt sinds 1988 straatkinderen in Rio de Janeiro. Dat doen zij op verschillende manieren. Alle werkzaamheden zijn er op gericht om zoveel mogelijk kinderen weer een volwaardige plek in de maatschappij te bieden (resocialisatie). Daarnaast vindt REMER het van belang om de kinderen te laten merken dat wel degelijk om hen gegeven wordt. Het werk van REMER is niet altijd makkelijk en zonder gevaar, maar ieder kind wat geholpen kon worden gaf genoeg voldoening om het werk voort te zetten.

De Braziliaanse stad Rio de Janeiro telt enkele tienduizenden straatkinderen. Veel van deze kinderen komen op straat terecht omdat de thuissituatie problematisch is. Eenmaal op straat volgt een harde strijd om het bestaan met bedelen, stelen, vechten, strijden om eten of drinken en terpentine- en drugsgebruik om de honger en de angst niet te voelen. Het recht van de sterkste is hier letterlijk van toepassing. Dagelijks worden straatkinderen bedreigd, in elkaar geslagen, opgejaagd, verminkt en vermoord.

Veel straatkinderen worden geronseld door drugsbendes, want zij zijn goedkoop en het leven van een straatkind is nagenoeg niets waard. Eenmaal geronseld, krijgen de kinderen de meest rotte en levensgevaarlijke karweitjes toegewezen, zoals koerier of uitkijkpost voor rivaliserende bendes of politie.

De Brazilëgroep 2009 verbleef gedurende de eerste dagen in Rio de Janeiro om kennis te maken met het dagelijks leven in de favela's en het werk van REMER. Dit verblijf heeft veel indruk gemaakt. Wij verbleven in het arme deel van Rio waar je soms 's avonds en 's nacht het schieten in de omliggende favela's kon horen. Ook overdag voelde de sfeer grimmig. Wat we in een aantal favela's aantroffen was schokkend en beangstigend. Overal om je heen zwaar bewapende bendeleden, drugskoeriers die op motoren door de smalle straatjes scheuren, crackverkopers, verslaafden (veel jongeren en kinderen), afval, zwervdieren en andere vreselijkheden waar je langs loopt. Wij zijn twee keer met straatwerkers de straat op geweest, naar de kinderen toe. Heel indrukwekkend. Één keer was in de ochtend, wanneer de crackkinderen ontwaken uit hun roes. De straatwerkers moeten ze soms letterlijk onder dozen en dekens vandaan plukken en het is duidelijk te merken dat ze nog helemaal van de wereld zijn. De tweede keer was 's avonds om onder een viaduct broodjes en drinken uit te delen. Ook deze kinderen zagen er slecht uit en stonken. Ze waren wel erg levendig door het snuiven van lijm en terpentine. Op de grond zat een zwanger meisje te tekenen. Ik schat haar op een jaar of 14.

Na 3 dagen Rio de Janeiro, zijn we naar Pequeri vertrokken, om daar verschillende klussen te doen op Sitio Shalom. Sitio Shalom is een woonboerderij op ongeveer 168 kilometer van Rio de Janeiro. Hier kunnen kinderen die om wat voor reden dan ook niet bij hun familie kunnen wonen, uit Rio de Janeiro maar ook uit steden rondom

Pequeri, in een veilige omgeving en onder professionele begeleiding in een gezinssituatie opgroeien. De woonboerderij bestaat uit acht woonhuizen voor kinderen die uit risicosituaties komen. Ieder woonhuis heeft een capaciteit van acht kinderen en een begeleider. Één woonhuis fungeert als begeleid kamerwonen. De kinderen gaan naar school, krijgen een beroepsopleiding en worden op alle mogelijke manieren voorbereid op een terugkeer in de maatschappij.

Op de sitio hebben wij 9 huisjes opnieuw geschilderd, (binnen)deuren en de ramen geschuurd en gevernist, een aanbouw aan een keuken gemetseld, dak gestort en dakpannen gelegd, de eetzaal grotendeels gewit, pannenkoeken gebakken, veel knutsel- en spelactiviteiten met de kinderen gedaan, volleyballen en voetballen en vooral... veel liefde gegeven!

Tot slot, wat is het nut van een onderneming zoals deze? Is het niet slechts een druppel op een gloeiende plaat? Om eerlijk te zijn, zijn er momenten geweest dat ik met die vraag heb geworsteld. Maar gelukkig gaven de mensen die wij ontmoetten, zelf het antwoord. Hun dankbaarheid en hun hartelijkheid spraken boekdelen. De medewerkers van REMER voelen zich duidelijk bemoedigd bij hun moeilijke werk, door onze steun en onze bewondering.

Meer dan ooit ben ik mij er nu van doordrongen dat geluk niet vanzelfsprekend is. Het was fijn om iets van mijn geluk met anderen te kunnen delen. Ik heb nu niet alleen gezien wat het is om iets voor mensen te betekenen; ik heb het ook gevoeld.

Help mij leven 2009

*Heer, wat een voorrecht om in liefde te gaan,
schouder aan schouder in uw wijngaard te staan,
samen te dienen, te zien wie U bent,
want uw woord maakt uw wegen bekend.*

*Samen op weg gaan,
dat is ons gebed,
als een volk, dat juist daarvoor
door U apart is gezet.
Vol van uw liefde,
genade en kracht,
als een lamp,
die nog schijnt in de nacht.*

*Samen te strijden in woord en in werk.
Eén zijn in U, dat alleen maakt ons sterk.
Delen in vreugde, in zorgen, in pijn,
als uw kerk, die waarachtig wil zijn.*

Namens de Braziliëgroep 2009,
Martijn Riet

Meer informatie:
<http://braziliegroep2009.waarbenjij.nu>
www.helpmijleven.nl

